

Η ΜΝΗΣΤΗ. — Εἶνε ἀλήθεια; Τὰ ὁμολογεῖς καὶ σύ;

— Μὴν ἀνησυχεῖς, νεανικαῖς τρέλλαις; ἐπέ-
ρασαν τώρα.

Ο ΠΕΝΘΕΡΟΣ. — Ἐλα, ὑποκριτή. Πές μας τώρα,
εἰς ἐκείνην τὴν μονομαχίαν ποῦ ἐπληρώθηκες;

— Δὲν ἐπληρώθηκα τὸ ἐναντίον.

— Τότε ἐπληρώθηκα ὁ ἄλλος.

— Ναί, μικρὸν πράγμα, ἓνα ξέγδαρμα. Τὸν
ἐκτύπησα μὲ τὸν πρῶτον σπαθισμὸν... Δὲν μᾶς
ἄφησαν νὰ ἐξάκολουθήσωμεν — δυστυχῶς!...
Θὰ τὸν ἐδιόρθωνα καλὰ!...

Η ΜΝΗΣΤΗ. — Ἐλπίζω πῶς εἰς τὸ ἐξῆς θὰ
λείφουν αὐτά.

Ο ΠΕΝΘΕΡΟΣ. — Κ' ἐγὼ δὲν ἐννοῶ ποτὲ νὰ
κάμω γαμβρὸν ἓνα μαχαιροβγάλτην.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, ἀγαπητέ μου πενθερέ, καὶ
σύ φιλότατη μου... Ἐνας ἄνθρωπος πανδρεμμέ-
νος εἶνε κἄπως ψυχρότερος... ἐκτός ἂν ἡ ἀνάγκη...

Ο ΠΕΝΘΕΡΟΣ. — Καλέ, τί ἀνάγκη καὶ ξενανάγκη!
Κατ' ἰδίαν. — Ὁ φίλος δὲν χωρατεύει· τὸ
λέει ἡ καρδιά του!

Η ΜΝΗΣΤΗ. — Αὐταὶ αἱ ιδέαι, ὀριστικῶς νὰ
λείπουν εἰς τὸ ἐξῆς. Κατ' ἰδίαν. — Εἶνε γεν-
ναῖος· πῶς μ' ἀρέσει γενναῖος ἄνδρας!

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

— Λοιπόν, Ἐλένη μου, ἦτον ἓνα πρῶτ' ἀνοι-
ξιάτικο ὅπως σήμερον.

— Μὲ τετοῖον καιρὸ νὰ πάη κανεὶς νὰ μα-
χαιρωθῆ, τί ἀνοησία!

— Πρῶτη σπαθιά, δεύτερη, τρίτη καὶ τελευ-
ταία, πέφτει κάτω μὲ τὸ κεφάλι λουσμένο εἰς
τὸ αἶμα.

ΕΛΕΝΗ ἔντρομος. — Τί λές! Μὰ ἄλλοτε μᾶς
εἶπες πῶς ἐτελείωσε μόνον μὲ μικρὸν ξέγδαρμα.

— Ἐπίτηδες γιὰ νὰ μὴν τρομάξω τὸν πα-
τέρα σου.

— Μαχαίρα!

— Ἀγγελέ μου!

ΕΝ ΗΛΙΚΙΑ ΕΞΗΚΟΝΤΑ ΕΤΩΝ

— Αἶ, κύριε ἀνεψιέ μου, δὲν γνωρίζεις ἐσὺ
τὰς συνεπείας μιᾶς μονομαχίας!... ἐγὼ τὰς ἐγνώ-
ρισα, ἐγὼ!... Εἶχα δικαίον καὶ ὅμως... Αὐτὴ ἡ
τύψις ἐφαρμάκωσεν ὅλην μου τὴν ζωὴν. Νὰ σκο-
τώσῃ κανεὶς ἄνθρωπον!... Φρικτόν, οὐφ!... Δὲν
θὰ μονομαχήσης ποτέ σοῦ τὸ ἀπαγορεύω. Ὅχι,
ὄχι· μὴ πάθῃς ὅτι ἐγὼ... μὴ γείνης φονιάς!...

ΕΚ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

Κύριοι! Ὁ φίλος εἰς ὃν ἀποδίδομεν τὰς ὑστά-
τας νεκρικὰς τιμὰς, καθ' ὅλον του τὸν βίον ὑπῆρ-
ξεν ἐντιμὸς καὶ ἀγαθὸς πολίτης. Ἀλλὰ τοῦτο
δὲν σημαίνει ὅτι ἐστερεῖτο καρδίας θερμῆς καὶ
θαρραλέας. Εἰς περίστασιν καθ' ἣν ὄφειλε νὰ
περιφρουρήσῃ τὴν τιμὴν του ἀπέδειξεν αὐτό,
σχῶν μάλιστα τὴν ἀτυχίαν νὰ θανατώσῃ τὸν

ὑβριστὴν αὐτοῦ. Ἀλλὰ παρέλθωμεν τοιαύτας
τραγικὰς ἀναμνήσεις... Αἰωνία σου ἡ μνήμη,
ἀγαθέ, ἐντιμε, ἀνδρεῖε Κοχορῆκε!

Μίμησις.

Δε.

ΛΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἀρχόμεθα ἀναδημοσιεύοντες ἐκά-
στοτε ἐν τῇ Ἐστία ἄξια λόγου δημοσιεύματα περὶ ἡ ἔμμε-
τρα, ἅτινα διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου κατέστησαν
νῦν δυσεύρετα ἢ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς πρώτης δημοσιεύσεως
δὲν διεδόθησαν ἐπαρκῶς ἢ τὸ ἐπίκαιρον καθιστᾶ ἐνδιαφέ-
ρουσαν τὴν ἐκ νέου ἀνάγκωσιν αὐτῶν. Κατωτέρω δημοσιεύο-
μεν πρῶτας σήμερον ἐπὶ τῇ ἐκατοστῇ ἐπετείῳ τῆς ἀλώ-
σεως τῆς Βασιλλῆς τὰς περὶ τοῦ σημαντικωτάτου ἱστο-
ρικοῦ συμβάντος σελίδας ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς Γαλλικῆς Ἐ-
παναστάσεως τοῦ Μινιέ, ἣν μετέφρασεν ὁ Ε. Σίμος.

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΛΗΣ

3/14 Ἰουλίου 1789

Τὴν ἐπαύριον, ὁ λαός, ἐπειδὴ τὴν προηγουμένην
ἡμέραν δὲν εὔρεν ὄπλα, ἤλθε πάλιν ἀπὸ πρωῒας ζη-
τῶν αὐτὰ παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς, παραπονούμενος καὶ
ἐπιπλήττων αὐτὴν διὰ τὰς χθεσινὰς ἀρνήσεις καὶ
προφάσεις τῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ εἶχε διατάξῃ νὰ γίνω-
σιν ἐπιμελεῖς ἔρευναι, ἀλλ' εἰς μάτην ἀπὸ Σιαρλε-
βίλ δὲν ἤλθον, εἰς τοὺς Κερτοζίνους δὲν εὔρεθησαν,
καὶ τὸ ὄπλοστάσιον αὐτὸ ἤτο παντάπασι κενόν.

Ὁ λαός, ὅστις δὲν ἀνεχαιτίζετο τὴν ἡμέραν ἐκεί-
νην, ἀπὸ καμμίαν πρόφασιν, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπειθετο
περὶ τῆς προδοσίας, διευθύνετο ἀγγελῶδεν εἰς τὸν οἶ-
κον τῶν Ἀπομάχων, ὅπου πολλὰ ὄπλα ἐφυλάσσοντο.
Χωρὶς παντάπασι νὰ φοβῆθῃ τὰ εἰς τὸ Ἄρειον πε-
δίον σταθμεύοντα στρατεύματα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ρή-
θην κατάστημα, καίτοι πολλὰ ἐναντιωθέντος εἰς τοῦ-
τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ Σομπρόλλιε, καὶ, εὐρῶν εἰ-
κοσιοκτὼ χιλιάδας τουφεκίων, κεκρυμμένων ἐν τῶν
ὑπογείων, ἔλαβε καὶ αὐτά, καὶ ὅσα ἄλλα ὄπλα εὔρε,
μαχαίρας, ξίφη, καννόνια καὶ ἔφερον αὐτὰ ὡς εἰς θρί-
αμβον. Τὰ καννόνια ἔστησεν εἰς τὰς εἰσόδους τῶν προ-
αστείων, εἰς τὸ φρούριον τοῦ Κεραμικοῦ, ἐπὶ τῶν
κρηπιδῶν, ἐπὶ τῶν γεφυρῶν, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς
πρωτευούσης κατὰ τῆς εἰσβολῆς τῶν στρατευμάτων,
ἤτις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀνεμένετο.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀπὸ πρωῒας διεσπάρη τῆς εἰ-
σβολῆς ταύτης ἡ ταραχὴ, διότι ἐφημίσθη ὅτι τὰ εἰς
τὸν Ἅγιον Διονύσιον συντάγματα ἦσαν εἰς κίνησιν,
καὶ ὅτι τὰ καννόνια τῆς Βασιλλῆς ἐσημάδευαν τὴν
ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Ἡ ἐπιτροπὴ ἔστειλεν
ἀμέσως νὰ πληροφορηθῆ περὶ τούτου, διώρισεν πολί-
τας νὰ φυλάττωσι κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως,
καὶ, ἀποστείλασα πρεσβείαν εἰς τὸν φρούραρχον τῆς
Βασιλλῆς, πρεκίνει αὐτὸν ν' ἀποσύρῃ ἐκεῖθεν τὰ
καννόνια, καὶ ν' ἀπέχῃ ἀπὸ πᾶσαν ἐχθρικήν πράξιν.
Ἡ ταραχὴ ἐκείνη, ὁ φόβος τὸν ὅποιον ἐπροξένηε τὸ
ρήθην φρούριον, τὸ μῖσος κατὰ τῶν καταχρησέων τὰς
ὁποίας αὐτὸ ἐπροστάτευεν, ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ κατα-
ληφθῆ θέσις τοσοῦτον ὀχυρά, καὶ νὰ μὴ ἀφεθῆ πλεόν
εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐν καιρῷ στάσεως, ὅλα ταῦτα διέυ-
θναν πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τὴν προσοχὴν τοῦ λαοῦ.
Ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας π. μ. μέχρι τῆς δευτέρας
μ. μ. ἐν καὶ μόνον σύνθημα ἤκούετο ἀπὸ περάτων
ἕως περάτων τῆς πόλεως· εἰς τὴν Βασίλει-

λ η ν ! εἰς τ ἡ ν Β α σ τ ἰ λ λ η ν ! Οἱ πολῖται ἔτρεχαν ἐκείσε ἀπὸ τὰς ἐνορίας ὅλας τῶν Παρισίων, συσσωματωμένοι καὶ ὠπλισμένοι μετ' οὐφείκια, μετ' οὐφείκια καὶ μετ' οὐφείκια. Πληθὺς ἄμετρον λαὸν περιεκύκλωσε τὸ ῥήθην φρουρίον, τοῦ ὁποῦ οἱ φρουροὶ ἦσαν ἤδη εἰς τὰς θέσεις τῶν, καὶ αἱ γέφυραι σηκωμένα, ὡς εἰς καιρὸν πολέμου.

Τότε εἰς τῶν ἀντιπροσώπων, ἐκ τοῦ τμήματος τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου τῶν Ἀγρῶν, Τουριῶ Λαροζιέρ ὀνομαζόμενος, ἐξήγησε νὰ λαλήσῃ μετὰ τοῦ φρουράρχου Δελωνάϊ· ἐλθὼν δὲ ἐνώπιον αὐτοῦ, τὸν παρήγγειλε ν' ἀλλάξῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν κανονίων του. Ὁ φρουράρχος ἀπεκρίθη ὅτι τὰ κανόνια ἀνέκαθεν ἦσαν ἐπὶ τῶν πύργων, καὶ ὅτι δὲν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του νὰ τὰ καταβάσῃ· ὅτι μολαταῦτα, πληροφορηθεὶς περὶ τῆς ὑποψίας τῶν πολιτῶν, τὰ ἔσυρεν ἐντὸς ὀλίγα βήματα, καὶ τὰ παρεμέρισεν ἀπὸ τὰς θυρίδας. Μετὰ πολλὰς δυσκολίας ὁ Τουριῶ κατάρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα, καὶ νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἡ κατάστασις τοῦ φρουρίου ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἡ πόλις δὲν εἶχε τι νὰ φοβηθῇ, καθὼς ἔλεγεν ὁ φρουράρχος. Προχωρῶν λοιπὸν, εὗρε τρία κανόνια στημένα κατὰ τῶν ἀπέναντι μεγάλων ὁδῶν, καὶ ἐτοιμαθὲν νὰ σαρώσωσιν ὅλους ὅσοι ἤθελον ἐπιχειρήσῃ τὴν ἔφοδον. Τεσσαράκοντα περίπου Ἑλβετοὶ καὶ ὀγδοήκοντα ἀπόμαχοι ἀπετέλουν τὴν ἔνοπλον φρουράν· ὁ Τουριῶ προσεκάλεσεν αὐτούς, καθὼς καὶ τοὺς ἐπιτελεῖς τοῦ φρουρίου, ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς καὶ τῆς πατρίδος, νὰ μὴ φανῶσιν ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ· ὡμοσαν οὗτοι ὅλοι, καὶ ἀξίωματικοὶ καὶ στρατιῶται, νὰ μὴ κινήσωσι τὰ ὅπλα ἂν οἱ ἐξῴθεν δὲν τοὺς προσβάλωσι· μετὰ ταῦτα, ὁ Τουριῶ ἀνέβη εἰς τοὺς πύργους, καὶ ἐκεῖθεν εἶδε πληθὺς ἄμετρον λαὸν, τρέχον πανταχόθεν, καὶ τοὺς κατοίκους ὅλους τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου ἐρχομένους ἀγγελῆδόν. Ἐν τούτοις, ὁ λαὸς ἔξω ἦτο ἀνήσυχος μὴ βλέπων αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ τὸν ἐφώναζεν, ἐκπέμπων μεγάλας κραυγὰς· θέλων λοιπὸν ὁ Τουριῶ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ, ἐφάνη ἐπὶ τοῦ τείχους, καὶ πολλὰί τότε χειροκροτήσεις ἠκούσθησαν, ἰδίως ἀπὸ τὸν κήπον τοῦ ὀπλοστασίου· καταβάς δὲ καὶ προσελθὼν εἰς τοὺς οἰκίους, ἐκοινοποίησεν εἰς αὐτούς ὅσα εἶδεν, εἶπε καὶ ἤκουσε, καὶ ἐκεῖθεν διηρῶνθη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν.

Ὁ ἄλλ' ὁ ὄχλος ἀνυπόμονος ὢν, ἐζήτηε νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον· συχνάκις ἠκούοντο ἐκφωνούμενοι οἱ ἐξῆς λόγοι: Τ ἡ ν Β α σ τ ἰ λ λ η ν θ ἔ λ ο μ ε ν ! ἔ λ ο μ ε ν τ ἡ ν Β α σ τ ἰ λ λ η ν ν ! Δύο τότε ἀνδρες, τολμηρότεροι τῶν ἄλλων, ἐξῆλθαν διὰ μιᾶς ἀπὸ τὸ πληθὺς, ὄρμησαν καθ' ἑνὸς τῶν φυλακείων, καὶ ἐκτύπων μετ' ἀξίνας τὰς ἀλύσεις τῆς μεγάλης γεφύρας. Οἱ στρατιῶται τοὺς ἐφώναζαν νὰ ὑποχωρήσωσιν, ἀπειλοῦντες ὅτι ἤθελαν πυροβολήσῃ κατ' αὐτῶν· ἀλλ' ἐκεῖνοι ἠκολούθουν καὶ πάλιν κτυπῶντες, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐσύντριψαν τὰς ἀλύσεις, ἔρριψαν κάτω τὴν γέφυραν, καὶ ὄρμησαν ἐπ' αὐτῆς μετὰ τοῦ ὄχλου. Ὅτε ὁμοῦς ἐπροχώρησαν καὶ πρὸς τὴν δευτέραν γέφυραν, θέλοντες νὰ πράξωσι τὸ αὐτό, ἡ φρουρὰ πυροβολήσασα τοὺς ἐσκόρπισεν. Ἐν τούτοις ἐπανελάθον καὶ πάλιν τὴν ἔφοδον, καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας, ὅλοι αὐτῶν οἱ ἀγῶνες διεσπύοντο κατὰ τῆς δευτέρας γεφύρας, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἀκατάπαυστον πῦρ τοῦ

φρουρίου τοὺς ἠμπόδιζε νὰ πλησιάσωσι. Τότε ὁ λαὸς μαινόμενος διὰ τὴν τοσοῦτον ἐπίμονον ἀντίστασιν, ἐδοκίμασε νὰ συντρίψῃ τὰς θύρας μετ' ἀξίνας, καὶ νὰ πυροβολήσῃ τὸ φυλακεῖον· ἀλλ' ἡ φρουρὰ ἐπυροβόλησε σιδήρικα, καὶ ἐπέφερε μεγίστην κατὰ τῶν ἐφορησάντων θραῦσιν, φονεύσασα ἢ πληγώσασα πολλοὺς ἐξ αὐτῶν· ἐκεῖνοι δὲ τοσοῦτω μᾶλλον ἐπέμεναν, καὶ, βοηθούμενοι ἀπὸ τὴν τόλμην δύο καρτεροφύχων ἀνδρῶν, Ἡλία καὶ Οὐλὲν καλουμένων, καὶ ἀρχηγῶν αὐτῶν ὄντων, ἠκολούθησαν μετ' ἀνὰ κράτητον τὴν πολιορκίαν.

Ἡ ἐπιτροπὴ ὁμοῦς τοῦ δημαρχείου, θεωροῦσα ὡς λίαν τολμηρὸν ἐπιχειρήμα τὴν πολιορκίαν τῆς Βασιλλίης, εὗρίσκετο εἰς μεγίστην ἀδημονίαν. Ἀλλεπαλλήλους εἰδήσεις ἐλάμβανε περὶ τῶν ἔμπροσθεν τοῦ φρουρίου γινομένων συμφορῶν, καὶ ἦτο μεταξύ δύο κινδύνων, τοῦ στρατοῦ, ἂν ἤθελε νικήσῃ, καὶ τοῦ ὄχλου ὅστις ἐζήτηε πολεμεφῶδια, θέλων νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πολιορκίαν· καὶ ἐπειδὴ πολεμεφῶδια δὲν εἶχε νὰ δώσῃ, κατηγορεῖτο ἐπὶ προδοσίᾳ. Δύο πρεσβείαις εἶχεν ἤδη ἀποστείλῃ, παραγγέλουσα τὴν παῦσιν τοῦ πολέμου, καὶ προσκαλοῦσα τὸν φρουράρχον νὰ ἀναθέσῃ τὴν φύλαξιν τοῦ φρουρίου εἰς πολίτας· ἐν τῷ μέσῳ ὁμοῦς τοῦ θορόδου ἐκείνου, τῶν κραυγῶν καὶ τῶν πυροβολημάτων, κανεὶς δὲν τὰς ἤκουσεν· ἀπέστειλε καὶ τρίτην πρεσβείαν μετ' αὐτῶν καὶ μετ' αὐτῶν, ὥστε νὰ γνωρισθῇ εὐκολώτερον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐπέστρεψεν ἀπρακτος, διότι κανὲν ἐκ τῶν διαμαχομένων μερῶν δὲν ἤθέλησε ν' ἀκούσῃ τὰς προτάσεις τῆς. Ὅσα καὶ ἂν ἐπραττεν ὁμοῦς, καὶ ὅσην ἂν ἐδείκνυεν ἐνέργειαν ἢ εἰς τὸ δημαρχεῖον συνάλευσις, ἦτο πάντοτε ἐκτεθειμένη εἰς τοῦ λαοῦ τὰς ὑποψίας. Κατὰ τοῦ πολιτάρχου ἰδίως ὑπῆρχεν ἡ μεγαλύτερα δυσπιστία. — Πολλάκις ἔλεγον μᾶς ἠπάτησεν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σήμερον. — Προβάλλει, ἔλεγεν ἄλλος, ν' ἀνοιξωμεν τάφρον, καὶ ὁ σκοπὸς του εἶναι, αὐτὸς μὲν νὰ κερδίσῃ ἡμεῖς δὲ νὰ χάσωμεν καιρὸν. — Ἀδέλφαι, ἐφώναξε τότε γέροντις μετὰ τοῦ πληθῶς, τί κάμνομεν μετ' οὗτο προδοτὰς τοῦτους; προχωρεῖτε ἀκολουθεῖτέ με· εἰς δύο ὥρας κυριεύομεν τὴν Βασιλλίην.

Μετὰ τεσσάρων ὥρῶν πολιορκίαν, ἦλθαν αἱ γαλλικαὶ φρουραὶ φέρουσαι κανόνια· καὶ οὕτω μετεβλήθη ἡ τύχη τοῦ πολέμου, καὶ αὐτὴ τότε ἡ φρουρὰ ἐβίασε τὸν φρουράρχον νὰ παραδοθῇ. Ὁ δυστυχὴς Δελωνάϊ, φοβούμενος ὅσα μετὰ ταῦτα ἔπαθεν, ἤθελε ν' ἀναποδογυρίσῃ διὰ τοῦ πυρός τὸ φρούριον, καὶ νὰ ταφῇ ὑπὸ τὰ ἔρείπια αὐτοῦ καὶ τοῦ προαστείου· ὅθεν ἐπροχώρησεν ἀπηλπισμένος πρὸς τὴν περιτοθηκὴν, κρατῶν ἀναμμένην θρυαλλίδα· ἀλλ' ἡ φρουρὰ τὸν ἐμπόδισεν, ὕψωσε σημαίαν λευκὴν ἐπὶ τοῦ ἀναχώματος, καὶ ἐγύρισε πρὸς τὰ κάτω τοὺς σωληθῆς τῶν ὀπλων τῆς, ὡς ζητοῦσα εἰρήνην. Οἱ πολιορκηταὶ ὁμοῦς ἐμάχοντο ἀκαταπαύστως, καὶ ἐπροχώρουσαν πάντοτε κρίζοντες· Κα τ α ι β ἄ σ α τ ε τ ἄ ς γ ε φ ῦ ρ α ς ! Ἐφάνη τότε εἰς τὰς ἐπάλλξεις ἀξίωματικὸς τις Ἑλβετός, καὶ ἐξήγησε συνθήκας καὶ ἀδειαν νὰ ἐξέλθωσι μετ' αὐτῶν τῶν πολέμου. — Ὅχι, ὄχι! ἐκραύγασε τὸ πληθὺς. — Ὁ αὐτὸς ἀξίωματικὸς ἐπρότεινε τότε νὰ καταθέσῃ τὰ ὅπλα, ἂν τοὺς ἐχάριζαν τὴν ζωὴν. Καταβάσατε τὴν γέφυραν, ἀπεκρίθησαν οἱ πλησιέστεροι τῶν πολιορκητῶν, καὶ μὴ φοβεῖσθε. — Ταῦτα ἀκού-

σαντες και πιστεύσαντες, ἤνοιξαν τὴν πύλην, κατὰ-
βασαν τὴν γέφυραν, καὶ οἱ πολιορκηταὶ εἰσέφρυσαν
εἰς τὴν Βασιλίαν. Οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῶν ἐπροσπάθησαν
τότε νὰ σώσωσιν ἀπὸ τὴν ἐκδίκησίν των τὸν φρου-
ραρχον, τοὺς Ἑλβετοὺς καὶ τοὺς Ἀπομάχους, ἀλλ'
ὁ ὄχλος ἔκραζεν: Δότε τους εἰς ἡμᾶς! δότε
τους! ἐπυροβόλησαν κατὰ τῶν συμπολι-
τῶν των. εἶνε ἄξιον ἀγγόνης! Καὶ οὕτως ὁ
φρούραρχος καὶ τινες τῶν Ἑλβετῶν καὶ τῶν ἀπομά-
χων, ἀνάρπαστοι γινόμενοι ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ὑπερ-
σπιστῶν αὐτῶν, ἐφρονέθησαν ἀπὸ τὸν ἀδιάλλακτον
ὄχλον.

Σημ. Ἡ ἄλωσις τῆς Βασιλλίης ἐπροξένησε μεγίστην
ἐντύπωσιν καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Γαλλίας. Δράματα
φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην παρεστῆθησαν εἰς τὰ
θέατρα τοῦ Λονδίνου, ὡς καὶ εἰς τὰ τῶν Παρισίων τὸ
ἐν Ἀγγλίᾳ ἔνδοξον τῆς Κανταβριγίας πανδιδακτήριον
ἔθεσεν ὡς ἄθλον φιλολογικὸν τὴν περὶ τοῦ συμβάντος
τούτου διατριβήν, καὶ ὁ περίφημος τῆς Ἰταλίας ποι-
ητῆς Ἀλφιέρης ἐσύνθεσεν ᾠδὴν τινα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
θέματος.

Μετάφρασις ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΣΙΜΩΝ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΑ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ (1816)

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 683
φυλλαδίῳ τῆς Ἑστίας (29 Ἰανουαρίου 1889),
ἱστορικῶν τιῶν εἰδήσεων περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις
φιλομούσου ἐταιρίας καὶ τῆς διατριβῆς ἐν Ἀθή-
ναις τῆς πριγκηπέσσης τῆς Οὐαλλίας Καρολίνας,
συζύγου τοῦ Γεωργίου Δ', βασιλέως τῆς Ἀγ-
γλίας, ὁ κ. Σπυρ Σερεμέτης, καθηγητῆς ἐν
Ληξουρίῳ τῆς γαλλικῆς, μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἦτο
κάτοχος βιβλίου, ἀγνώστου τῶς ἐμοί, φέροντος
τίτλον: Histoire du procès de la reine d'
Angleterre, rédigée sur des documents
recueillis à Londres, et sur des communi-
cations officielles. Par A. T. Desquiron de
St. Agnan, avocat à la cour royale de
Paris. 1820, ἐν τῷ ὁποίῳ διελαμβάνοντο λε-
πομέρειαι τινες περὶ τῶν δωρεῶν τῆς πριγκη-
πέσσης κατὰ τὴν διαμονὴν τῆς ἐν Ἀθήναις, ἃς
ἀνέφερον οἱ ἐπίτροποι τῆς ἐταιρίας ἐν τῷ δη-
μοσιευθέντι παρ' ἐμοῦ ἐγγράφῳ ἐν τῷ ὑπ' ἀρι-
θμὸν 683 φυλλαδίῳ τῆς Ἑστίας.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν τότε γραφέντων ἐν
τῇ Ἑστίᾳ, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα μετάφρασιν
τοῦ σχετικοῦ χωρίου ἐκ τοῦ εἰρημένου συγ-
γράμματος:

« Ἡ πριγκηπέσσα προσήνεγκε δωρεὰν εἰς τὴν
νεοσύστατον ἀκαδημίαν τῶν Ἀθηνῶν τάλληρα
500 (1), καὶ ἐξουσιοδότησε τοὺς ἐπιτρόπους αὐ-
τῆς νὰ λαμβάνωσι κατ' ἔτος παρὰ τοῦ ἐν Κων-

σταντινουπόλει τραπεζίτου Σακαραμαγκᾶ τάλ-
ληρα 200. Προσέτι ἀπεφυλάκισε πάντας τοὺς
δ' ἀχρεῖν ἐν ταῖς φυλακαῖς τῶν Ἀθηνῶν φυλα-
κισμένους. Ἐδωσεν ἔτι εἰς τὸν διοικητὴν τῶν
Ἀθηνῶν σπουδαῖον χρηματικὸν ποσὸν ἵνα χρη-
σιμεύσῃ πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν γεωργῶν ἀπὸ τοῦ
ζυγοῦ τῶν ἀπανθρώπων αὐτῶν δανειστῶν. Καθ'
ἦν στιγμὴν δ' ἐκ Πειραιῶς ἀνεχώρει προσέφερε
200 τάλληρα εἰς οἰκογένειάν τινα καθολικὴν
ἐγκυκτεστημένην ἐν Πειραιεῖ».

Ἡ καθολικὴ αὕτη οἰκογένεια, ἧς ποιεῖται
μνείαν τὸ ἀνωτέρω χωρίον, θὰ εἶνε ἡ μνημο-
νευομένη καὶ ὑπὸ τοῦ συγχρόνου σικελοῦ περιη-
γητοῦ Σκροφάνι, περὶ ἧς οὗτος γράφει τὰ ἐξῆς:

«Γάλλος τις ὀνόματι Καυράκ (Caurac), ἔμ-
πορος πρότερον, μετὰ ποικίλας ἀτυχεῖς περιπε-
τείας τοῦ βίου, συλλέξας τὰ λείψανα τῆς πε-
ριουσίας του καὶ ἐλθὼν ἐν Πειραιεῖ, ἔκτισε παρὰ
τὴν παραλίαν τοῦ λιμένος οἰκίσκον, ἐνθα κα-
τῶκησε μετὰ τῆς θυγατρὸς του καὶ τινος φί-
λης. Τὰ βιβλία του, προσθέτει ὁ Scrofani, ὁ
κῆπός του, ἡ ἀλιεῖα, ἡ γειτονία τῶν Ἀθηνῶν,
ὁ ὑγιεινὸς ἀήρ καὶ ἡ ψυχικὴ γαλήνη ἦσαν αὐτῷ
ἀρκετὰ πρὸς εὐδαίμονα βίον Ἵπεδέχετο δὲ
πάντας τοὺς ξένους τοὺς ἐρχομένους εἰς Ἀθήνας».

Περὶ τοῦ παραδόξου τούτου ἀνθρώπου ὅστις
ἔκτισεν οἶκον ἐν τῷ παντελῶς ἐρήμῳ τότε ὄντι
Πειραιεῖ οὐδὲν ἕτερον ἠδυνήθηεν ἢ ἀνεύρω οὐδὲ
ὁ ἔτη τινὰ μετὰ τὸν Scrofani ἐλθὼν Σατω-
βριὰν ἀναφέρει τι οὗτος διὰ ζῶηρῶν χρωμά-
των εἰκονίζων τὴν ἐρημίαν τοῦ Πειραιῶς, γράφει
μόνον τὰ ἐξῆς: «ὀπωσδήποτε τὸ μόνον μαγα-
ζεῖον, ὅπερ ὑπάρχει ἐν Πειραιεῖ ἔχει γαλλικὴν
γένεσιν. Ὄμοδομήθη, νομίζω, ὑπὸ τοῦ κ. Γάσ-
παρη ἀρχαίου προξένου τῆς Γαλλίας ἐν Ἀθήναις».

A. M.

Λ Α Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Η ΠΟΜΠΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

Ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ τοῦ μηνὸς Μαΐου τῆς
γαλλικῆς Ἐπιθεωρήσεως τῶν δημοδῶν
παραδόσεων ἀνεγνώσκαμεν περιέργους πληροφο-
ρίας περὶ τῶν ἐν Ποατοῦ συνεπιζομένων χαλκοτύπων
πομπέσεων. Αἱ τοιαῦται πομπέσεις, συνήθεις καὶ
ἐν τῇ λοιπῇ Γαλλίᾳ, συνίστανται εἰς χλευστικὴν
κροῦσιν παντοειδῶν χαλκῶν σκευῶν (charivari). Ἐν
Ποατοῦ εἶναι τριῶν εἰδῶν, ἢ μᾶλλον βαθμῶν. Ὁ
πρῶτος βαθμὸς, ὁ ἀπλούστερος καὶ ἀθώοτερος, συν-
επιθίζεται ὅταν χῆρος νυμφεύηται παρθένον, ὁ δεύ-
τερος ὅταν τὸ ζεῦγος τῶν μελλονύμφων δεν εἶνε ἀ-
μέμπτου διαγωγῆς καὶ ὁ τρίτος καὶ βαρύτερος, ἢ ἐπ'
ἴσου πομπέσεις, ὅταν γυνὴ τις δεῖρῃ τὸν ἄνδρα τῆς.

Τὸ πρῶτον τῆς χαλκοκρουσίας εἶδος, συνεπιζό-
μενον ἐπὶ τοῖς γάμοις χήρου μετὰ παρθένου ἢ τανά-
παλιν χήρας μετὰ παλληκαρίου, οὐδαμῶς θεωρεῖται
ὑβριστικόν. Εἶναι μᾶλλον καταναγκαστικὴ τις φορο-

(1) Τὸ γαλλικὸν κείμενον γράφει cinq cents pièces, μὴ
ὄριζον ἐκριθῶς τὸ νόμισμα ὀπολαμβάνομεν δὲ ὅτι τὰ κε-
μάτια ταῦτα ἢ νομίσματα θὰ ἦσαν τάλληρα τῶν χρόνων
ἐκείνων ἐν χρήσει ἐν Τουρκίᾳ.